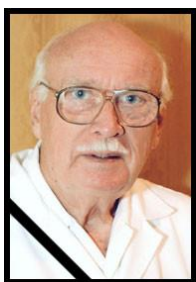

Prof. Dr. Brooser Gábor emlékére

Mély megrendüléssel értesültünk róla, hogy hosszú és súlyos, de türelemmel viselt betegség után elhunyt Prof. Dr. Brooser Gábor ny. egyetemi tanár, az MTA doktora, a Magyar Diabetes Társaság örökös elnöke. Temetéséről később intézkednek.

Tudós társaságokban és szerkesztőbizottságokban betöltött tagságait, kitüntetéseit és elismeréseit felsorolni is nagy feladat lenne. Gyógyítói, tudományos kutatói és közéleti tevékenységén túl orvosok generációit nevelte ki. A szemorvoslás és a diabetológia tudományában nemzetközileg is maradandót alkotott.

Brooser Gábor 1927-ben született Budapesten, édesapja szemészorvos volt. Ő maga diplomáját 1951-ben a Budapesti Orvostudományi Egyetemen szerezte. Szemész szakorvosi vizsgát az I.sz. Szemészeti Klinikán tett, ahol 1951-58-ig egyetemi gyakornok, majd tanársegédi beosztásban dolgozott. A forradalom után, 1958-ban, az Orvostovábbképző Intézetbe került a Szemészeti Tanszék adjunktusának, majd 1973-ban docensi, 1977-94-ig klinika igazgató, egyetemi tanári kinevezést nyert, pályázat útján.

A Szemészeti Szakmai Kollégium elnöke volt 1984-95-ig, az Országos Szemészeti Intézet igazgatói feladatát 1982-2001 között látta el. A Haynal Imre Egészségtudományi Egyetemen rektorhelyettesé, majd 1993-ban rektorra választották, e tisztségéről 1997-ben lemondott. A Magyar Orvosi Kamara elnökeként (1991-94) része volt a kamarai törvény kidolgozásában, az Orvoskamara hivatásrendi köztestületé alakításában, és értékes véleményét a Kamara vezetősége a legutóbbi évekig is meghallgatta.

Tudományos munkássága középpontjába 1958-tól a szemészeti diabétesz kutatás került: az érszövdmények korai felismerése és gyógyítása, a másodlagos zöld hályog műtéti és a lézerkezelés alkalmazása. A szemészeti diabetológia tárgykörében számos tudományos közleményt és könyv-részletet publikált; hazai és idegen nyelvű közleményeinek száma 123. Ebben a tárgykörben fogalmazódott meg „A fluoreszcein fundus-angiográfia és annak alkalmazása diabetes gondozásban” c. kandidátusi értekezése (1971), valamint „Az interdisciplináris diagnosztika és terápia módszerei és eredményei a szemészeti diabetológiában” c. doktori értekezése (1993).

Klinika igazgatói kinevezése után intézetének angiológiai részlegén bevezette a fluoreszcein fundus-angiográfiát és a szemészeti ultrahang vizsgálatot, lézertudományi laboratóriumot és glaucoma-ambulanciát indított. Országos vonzaskörű szemészeti diabetológiai központot szervezett. A Nemzeti Diabetes Program szervezője és vezetője volt 1997-ig. A Magyar Diabetes Társaság elnöki tisztét 1984 és 1992 között töltötte be, lemondásakor örökös tiszteletbeli elnöknek választották meg.

Amikor rá emlékezünk, nem csak a tudós orvosra, hanem a művelt, több nyelven anyanyelvi szinten beszélő, minden iránt érdeklődő, humánus úriemberre emlékezünk. Vele beszélgetni élmény volt, választékos stílusát munkatársai, tanítványai vitték tovább. Erdélyi szász származására büszke volt, ezt a Tudomány Kiadónál megjelent önéletrajzi ihletettséggű prózai kötetéből és verskötetéből is kiolvashatjuk. Visszavonulása után, az utóbbi években is számos interjút kértek tőle, hírneve, emberi vonzása mit sem kopott. „Embernek lenni értékrendet is jelent” –vallotta, a XX. század viharos történelmét megélt emberként. Ezekből az interjúkból is kiolvashattuk élet- és természet szeretetét, orvosi ars poeticáját, a beteg emberek iránti empátiáját.

Halála óriási veszteség mind emberileg, mind a tudomány számára. Teljes életutat járt be és értékálló életművet hagyott maga után. Tudományos eredményei és írásai megőrzik emlékét, barátai és tanítványai nem feledhetik vonzó, bölcsen derűs személyiségét. Nyugodjon békében.